

[Christmas Møller.]

delsministeriet, selv om man nok kunde faa sine Tvivl om, hvordan det gaar med det Hensyn, man maatte vise her. Det er fuldkommen meningsløst og urimeligt, at Ministeren vil stille sig paa et saadant Standpunkt over for os.

Vi for vort Vedkommende har med Hensyn til Spørgsmaalet om Banken klart og tydeligt sagt, at vi vilde forhandle, og vi vilde have Oplysninger om Nationalbankens fremtidige Stilling, og vi vil have Lov til at sige til den højtærede Minister og til Regeringspartierne, at den Behandling, som begge Ordførerne giver dette Lovforslag, og som Ministeren giver det, maa da vel føre til, at man fra Sider, som ikke tilhører Regeringspartierne, maa forstaa, hvor forsigtig man maa være med Hensyn til at stole paa givet Ord. Thi hele Argumentationen med Hensyn til Minister Slebsager er ved Siden af; netop fordi Slebsager udtalte sig saaledes, som han gjorde, lavede man Lovens klare Bud om de 30 Mill. Kr., og derved fik man Det konservative Folkeparti og hele Venstre med. Saaledes er det gaaget. Det er ganske ligetil. Hvis den højtærede Regering vil have det paa den Maade, at man maa nære Tvivl om dens Ord som om saa manges Ord, saa kommer den højtærede Regering ikke til at staa godt.

Pürschel: Søren Kierkegaard siger et Sted, at det at ville Livet er at ville Gen-tagelsen. Det Ord vil jeg gerne fremdrage ved denne Lejlighed, hvor jeg bliver nødt til at gentage noget af, hvad jeg har sagt ved tidligere Lejligheder, naar vi har drøftet det Spørgsmaal, som foreligger til Debat her i Dag. Det er et Spørgsmaal, som jeg har rejst Gang paa Gang gennem de sidste Aar, ogsaa her i Rigsdagen, og man har stadig mødt Regeringens Uvilje til at opfylde den Lov, den selv var med til at gennemføre i sin Tid.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var i Dag saa højt oppe, at han talte om, at naar Oppositionen i denne Sag ikke vil være med til at gennemføre denne Lov, var det det groveste Misbrug af Landstingets Flertal, det ærede Medlem endnu havde oplevet. Jeg maa sige, at hvis det ærede Medlem ikke har været ude for alvorligere Krænkelser, er han alligevel gaaget lykkelig gennem Livet.

Thi hvad er det, vi kræver gennemført? Det er den Lov, som denne Regering var med til at gennemføre, og hvis Ord i og for sig er tydelige nok, men som blev tydelig-

gjort ved den Bemærkning i Betænkningen, hvortil jeg hentydede ved Citatet af Søren Kierkegaard før. Jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat af Betænkningen:

„Det er . . . . Ordningen Formaal, at Banken skal overgaa til at være en privat Bank med en af Statsmagten uafhængig Ledelse, men der har inden for Udvalget været afvigende Opfattelser med Hensyn til, hvor hurtigt Afhændelsen af Aktierne bør søges gennemført.“

Altsaa, Udvalget siger det klart og tydeligt: Formaal er at skabe ud af den foreliggende Statsbank, hvad man fra alle Sider, ogsaa fra det konservative Mindretals Side, erkendte, at der forelaa, en privat Bank. Under denne Udvalgsbetænkning staaer ikke blot Navne som H. P. Hansen, Hauge, Stauning og Zahle, men ogsaa Navnet paa en Politiker, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sikkert vil være villig til at anerkende er en baade vidtskuende og ogsaa meget ordholdende Politiker, nemlig Folketingsmand Hans Nielsen! Hans Navn staaer under denne Betænkning, han har altsaa selv sagt, at det er Lovens Formaal; men nu kommer han i Dag og siger; at det er et groft Misbrug af Landstingsflertallet at forlange dette Formaal, som han selv har været med til at fastslaa, gennemført! Det er betegnende for en vis Agitationsform.

Og hvad er det saa, der søges ved dette Lovforslag? Der siges i dette Lovforslag, at Ministeren skal forhandle med Finansudvalget, inden han afhænder Aktierne. Der er intet som helst i den nuværende Lov, der forhindrer Ministeren i at søge denne Forhandling. Der er intet som helst, der forhindrer Ministeren i at gøre af Dyd, hvad han ved Lovforslaget vil have gjort til en Nødvendighed. Ministeren kan udfolde sin Dyd her frit for Offentligheden, saa vi kan se, hvilken fortræffelig Minister vi har, som kun vil afhænde disse Aktier efter at have forhandlet med Finansudvalget. Intet forhindrer ham deri.

Hvorfor søger Ministeren saa denne Bemyndigelse? Kun af en eneste Grund, nemlig den, at han ved, at nu er Situationen saaledes, at Lovens klare Ord byder ham at sælge disse Aktier. Hvis det ikke var Forholdet, hvorfor skulde han saa søge om at faa gjort til Pligt, hvad der til enhver Tid er hans Ret? Deri ligger Erkendelsen af, at Lovens Paabud nu er aktuelt, hvad enhver, der kender Forholdet paa Aktiebørsen, jo ogsaa ved. Det har vist sig, at Børsen er i Stand til at optage meget betydelige Aktiebeløb, uden at